

Ljubljanski

ZVON

Leposloven in znanstven list.

Štev. 3.

V Ljubljani, dne 1. marcija 1895.

Leto XV.

Kaznovani paša.

(L. 187*) Romanca.

Prav ti je, o Mustaf paša,
 Da pokaral te je sultan!
 Ker sovražiš nas Armence,
 Vselej braniš samo Turke.
 Ves pristransk si in krivičen!
 Kri je tekla že v potokih,
 Koder roka tvoja sega —
 Oh, armenska kri nedolžna! . . .
 Vse pravice vživaj Turek,
 A nobenih ne Armenec!
 Moslem sit, mi vsak dan lačni —
 Tó je geslo tvoje kletó!
 ,Sultan daleč, a visoko
 Allah biva vsevedočí' —
 S tem si vspaval vest si črno . . .
 Motil si se, motil si se!
 Ni umrla še pravica!
 Zdaj pokaral te je sultan,
 In prestavljen boš za kazen . . .
 Prav ti je, o paša Mustaf!*

Oh, kak ljudstvo veseli se
 V Erzerumu po vseh cestah!
 Po zidovih číta danes
 Sultanov na ves glas ferman:
 »Paša karan in odstavljen!*

»Mustaf karan in odstavljen!«
 Govore po vseh kavarnah,
 In razglašá se po cerkvah
 In oznanja z minaretov.

Vsa armenska omladina
 Od zanosa skače, uka;
 Vesti skoro ni verjeti —
 Mar zgodilo se je čudo?

Starec mnog še maje z glavo,
 Z glavo sivoj in — odkima;
 Sam gre gledat ferman beli,
 Sam na trg tja gre ga čitat:

»Res je! Prišla je osveta!
 In krvnik naš kaznovan je,
 Hudo karan in premeščen . . .
 Živel sultan! Slava, slava!*

V konaku pa, sredi mesta,
 Pir šumi pri paši šumen;
 Od tovarišev poslavlja
 Žalostnih se paša Mustaf.
 Vsa je polna jih sobana
 Gostov svetlih, činovnikov;
 Kaj je paš in kajmakanov,
 Kadijev za dolgoj mizoj!

Težka, težka je ločitev
 In slovesa grenka ura!
 Gost vsak stiska paši roko,
 Govorijo mu s sočutjem:
 »Allah višnji potolaži,
 Mustaf blagi, srce tvoje!
 On moči ti daj, poguma,
 Da preneseš kazen strogo!

Vsem se smiliš, vsem se smiliš
 Nam, prijatelj ljubi stari!
 I v prognanstvu pota tvoja
 Blagoslavljalj dobri Allah!*

Molk in žalost . . . Tukaj, tamkaj
 Solza kaka se utrne,
 Po junaškem steče licu,
 Kane v brado, kane v brke.

Vstane paša — in lokavo
 Gostom svojim se namuzne;
 List lisjak jim čita tajen . . .
 Kaj mu skrivno piše sultan?

*Ljubi paša, Mustaf paša!
 Ne zameri ne zameri,
 Da pokaral sem te javno . . .

Mene srce je bolelo!
 Jaz se čisto s taboj strinjam,
 Kar počenjaš, odobravam;
 Sprejmi hvalo mojo tiho!
 Kaj Armencev meni mari,
 Ako tudi vse pobiješ!
 Toda — tisto 'javno mnenje'
 Vpilo je, saj veš, in vpilo,
 Spravilo me res v zadrego . . .
 O, pri bradi Mohameda!
 Kakor preje še te ljubim.
 Kaj ne veš, da: »vrana vrani . . .«?
 Naj stori to Turek Turku?!
 Pridi v Štambul brez odloga!
 Ti zaslužiš mesto višje:
 Za ministra ti si rojen —
 Imenujem te vezirjem!*

A. Aškerc.

Naše dekle.

*Pojstoj in poméni se malo
 Oj, dekle ti mlado in zalo!
 Kako si ti krasne rasti,
 Kot bila gosposka bi hči . . .

Kot roži sta hci rdeči,
 Kot zlato so lasci blesteči,
 Oko ti kot demant žari,
 In glasek kot godba zveni . . .

In nedra, kako so kipeča,
 Kot mak so ti usta rdeča —
 Oh, čuj, za poljubček en sam
 Ta prstanek zlati ti dam!*

**Gospod vi iz mesta, počasi,
 Ne dela tako se na vasi:
 Nam prstane zakon zvari —
 Poljube ljubezen deli!*

Ivan N. Resman.

Imel sem ljubi dve —

Imel sem ljubi dve,
 A jedno sem izgubil.
 Naj bo, pa bom odsle
 Srčneje drugo ljubil!

Pozabil bom dekle —
 A tebi, domovina,
 Strcé poklanjam — vse,
 Ti ljuba zdaj — jedina!

L. Habetov.

